

Betraktelse vid Mässa i Förorten 18 februari 2018

En Människa (Fredå)

Nå'n va perfekt, tills man en vacker dag såg rynkorna komma, aha, det var en människa...

Jag googlade på ordet Perfekt, inte så att jag inte trodde mig veta vad det betyder utan bara sådär ändå. Och då märkte jag att jag inte alls visste vad det betyder, eller i alla fall inte fullt ut. Perfekt blir så ofta en värderande beskrivning av att något är hur bra som helst och oftast i relation till något som inte är det. Men ordet perfekt står snarare för att något är så bra som det kan vara. Så här står det i ordboken: *Perfekt är en verbkonstruktion i många av världens språk. Det exakta tillämpningsområdet varierar mellan olika språk, men gemensamt är att den används för att på något sätt beteckna att en handling är avslutad, fulländad.*

När det kommer till oss människor så är det väl så att när vi föds så är vi perfekta, alla vi, alla andra, alla, för då är det fulländat, det nya livet är här. Och sedan fortsätter vi vara perfekta, avslutade och fulländade, hela livet igenom oavsett vad vi ställer till med, oavsett hur vi ser ut, oavsett våra tillkortakommanden och oavsett våra förtjänster. Vi är helt enkelt perfekta!

Varför har vi gjort om betydelsen av ordet Perfekt till att bara gälla vissa, de som enligt märkliga måttstockar blir fulländade då de lyckas, när vi är fulländade allihop bara för att vi lever.

Du är perfekt, jag är perfekt.

En del av oss har svårt att se oss i speglar, troligen för alla nedärvda synsätt på vad som är vackert och snyggt. Synsätt som får oss att tro att vi inte är vackra och snygga. Ett tänkande som kan, utifrån den allmänna bedömningen av vad som är perfekt, få oss att tro att vi inte är det.

Jag tillhör de där som tittar länge i varje spegel, rättar till håret, ler lite och känner mig oftast lite nöjd, speciellt när jag åker ensam i en hiss med spegel. Inte för att jag tycker att jag är snygg eller vacker. Jag ser självklart att jag har påsar under ögonen, grått hår i skägget, lite dubbelhaka osv. Sådana små detaljer som är med och bedömer oss som mindre vackra, som trycker ner oss... nej, jag är nöjd för jag är perfekt, jag är fulländad och det av en enda anledning; Jag är jag, jag lever, Gud har gjort mig... och dig.

I varje nytt liv föds något som vi kan kalla perfekt, avslutat och fulländat. Detta liv får vi sedan hantera efter bästa förmåga och det är ganska ofta som vi hamnar i tvivel. Vi vill på något sätt alltid mer och annat. För vi är upplärda att mer och annat alltid är bättre. Men så är det inte.

I den bibelberättelse som vi ska lyssna till snart berättas det att Jesus var i öknen i 40 dagar och nätter och att han prövades av djävulen. Jag tror att han prövades av sina dubier, sina tveksamheter, sina rädslor, sina och andras förväntningar. Jag tror att han hade en rejäl kamp inom sig själv för att slutligen landa i det goda han verkligen ville, det som var han.

Han hade en 40-dagars kris om vem han var och hur han skulle vara. En kris som handlade om att ett fulländat liv, ett perfekt liv, aldrig handlar om den egna vinsten, den egna framgången. Det handlar inte om att behöva sälja sig själv för att få och bli annat. Krisen under 40 dagar i öknen, utan mat, en kamp mellan ont och gott, handlar om att igen och igen skaka av sig frestelsen av att det hela tiden är mer och annat som gör oss till dem vi är, som gör oss perfekta.

Peter LeMarc formulerar det vackert i en sångtext:

*Du äger någonting Du inte vet du har. Det är kanske just det Som gör dej underbar
Som när du blottar dina sår Så jag kan älska och förstå... att du är bra.*

*Små fläckar på din hud Ett vilset ögonkast. Nåt bräckligt i din blick Som om nånting i dej just
brast. Allt det du tror är fel. Gör dej mänsklig, gör dej hel... gör dej bra.*

Vi är i fastan just nu, i kyrkoåret, och de flesta av oss struntar nog högakttningsfullt i det. I alla fall när det kommer till att inte äta och så. Men vi skulle kanske behöva fasta i meningen stänga av sånt som trycker ner oss, som gör oss sämre, som tär på oss och får oss att vara mindre av de där perfekta människorna vi föddes till. Visst, det kan handla om vad vi stoppar i oss när det gäller mat och dryck men det kan i dessa dagar kanske ännu mer handla om vad vi stoppar i oss via massmedia, sociala medier osv. All denna bråte som får oss att se människor som sämre än de är, som får oss att framstå som sämre än vi är, som får oss att tro minder på att världen är god, som får oss att ge upp. Kanske vi ska stänga av det negativa flödet ett tag, kanske vi på olika sätt kan och ska vända en negativ spiral till en positiv, inte för att lura oss att tro att det bättre än det är. Nej, så naiva är vi inte. Utan för att hjälpa oss att våga se och uppvärdera allt det där vanliga livet som de flesta av oss lever. Det där vanliga, lite lätt tradiga, livet som är ditt och mitt. Ett liv med en massa utropstecken som vi så lätt glömmer och inte ser.

I höstas när jag var på konsert med Joakim Thåström gav han ett nytt hoppfullt språk. I låten Centralmassivet, med sina tunga rytmer och gitarrer säger han gång på gång; *Vi är vanliga, vi är nån i mängden... vi är stjärnor. Om vi nånsin behövt ett mirakel så kan det få komma nu.*

Och här är det, miraklet! För här är du och här är jag... alla vi *nån i mängden-perfekta*, alla vi *fulländat-vanliga*, alla vi *helt enkelt-stjärnor*.

Detta går knappt att beskriva vackrare än det görs i Staffan Hellstrands fantastiska sång *Fanfar*.